

РЕШЕНИЕ

№ 37308

гр. София, 12.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 17.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Теодора Милева

ЧЛЕНОВЕ: Мария Владимирова

Петър Савчев

при участието на секретаря Десислава Лазарова и при участието на
прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **6661** по описа за **2025** година
докладвано от съдия Мария Владимирова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс
/АПК/, във вр.с чл. 72, ал. 4, изр. 2 от Закона за Министерството на вътрешните работи
/ЗМВР/.

Образувано е по касационна жалба на К. Я. М., подадена чрез адв. Т., срещу Решение № 2025 от
03.06.2025 г. на Софийският районен съд, НО, 131-ви състав, постановено по НАХД № 5497/2025
г., с което е отхвърлена жалбата му срещу Заповед за задържане на лице рег. №
230зз-231/14.03.2025 г., на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, издадена от старши полицаи при
06 РУ – СДВР.

Касационната жалба съдържа оплаквания за неправилност на решението, като постановено в
нарушение на материалния и процесуалния закон. На първо място се твърди, че липсват
фактическите предпоставки за задържане на лицето, доколкото образуваното по случая бързо
наказателно производство е прекратено с прокурорско постановление, поради малозначителност
на деянието. В тази връзка изразява несъгласие относно мотивите на Съда, че е налице
извършено престъпление, което обуславяло законността на задържането. Така също се релевират
доводи, че заповедта е немотивирана, а задържаният не е бил наясно с причината за задържането.
Изразява се несъгласие и относно извършения в съдебното решение анализ и оценка на
доказателствения материал по прекратеното досъдебно производство. Поддържа се, че
предприетите спрямо задържания действия освен, че са непропорционални, са и неоправдани,
тъй като бил в процесуално качество на свидетел. Иска се отмяна на решението и на заповедта за

задържане. Претендира се присъждане на сторените разноски за двете съдебни инстанции.

В съдебно заседание касаторът не се явява. В писмено становище по хода на делото процесуалният му представител - адв. Т. поддържа жалбата. Моли за отмяна на съдебния акт и на оспорената заповед, ведно с присъждане на разноски по делото. Прави възражение за прекомерност на претендираните от ответната страна разноски.

Ответникът – старши полицаи при 06 РУ-СДВР, чрез юрк. С., оспорва жалбата. В депозиран на 23.08.2025 г. отговор на касационна жалба излага съображения за правилност на решението на СРС. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение поискано от касатора.

Представителят на Софийска градска прокуратура намира жалбата за неоснователна и моли за потвърждаване решението на СРС.

Административен съд София-град, II касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл. 211 от АПК от надлежна страна и при наличие на правен интерес от оспорване. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От доказателствата по делото се установява, че на 14.03.2025 г., в 22:11 часа, на паркинг намиращ се на [улица], срещу [жилищен адрес] служители на МВР извършили полицейска проверка спрямо лицата в паркиран лек автомобил марка "Субару" с рег. [рег.номер на МПС]. Била установена самоличността на лицата, сред които бил и касаторът К. Я. М., който съобщил, че без надлежно разрешително държал полиетиленов плик с марихуана, който желае да бъде предаден.

В тази връзка старши инспектор Р. Г. - полицаи при 06 РУ-СДВР издал спрямо М. заповед № 230зз-231/14.03.2025 г., с която разпоредил задържането му за срок до 24 часа, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, в помещение за временно задържане на 06 РУ-СДВР. Заповедта е издадена на 14.03.2025 г., в 22.11 ч., а като основание за задържането, освен чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, било посочено, както следва: „във връзка с чл. 354А от НК - притежание на наркотични вещества; [населено място], [улица]срещу бл. 12 Б“. На 15.03.2025 г., в 10.25 ч. М. бил освободен от 06 РУ-СДВР. Заповедта е подписана от полицейския орган и от задържаното лице.

При задържането са изготвени протокол за личен обиск, както и съответен протокол за доброволно предаване на държаното от М. наркотично вещество.

По случая било образувано досъдебно производство № 446/2025 г. по описа на 06 РУ-СДВР, пр. пр. № 13511/2025 г. по описа на СРП. Била изготвена експертна справка № 1273-Х/2025 г. със заключение, че при изследване на предадената доброволно растителна маса е установено наличие на канабиноиди и представлява коноп, с тегло от 0.24 грама, оценена на стойност 4.80 лева. С прокурорско постановление от 23.03.2025 г., наказателното производство, образувано в 06 РУ - СДВР за престъпление по чл. 354а, ал. 5, във вр. с ал. 3 от НК е прекратено, на основание чл. 243, ал.1, т. 1, вр. чл. 24, ал. 1, т. 1, предл. второ НПК, поради малозначителност на деянието по смисъла на чл. 9, ал. 2 от НК, предвид малкото количество на установеното наркотично вещество. Съобразявайки така описаната и възприета фактическа обстановка, Софийският районен съд е постановил обжалваното решение, с което е оставил без уважение подадената жалба, като е приел, че издадената заповед за задържане на лице е законосъобразна. От правна страна съдът е приел, че заповедта, въз основа на която е задържан жалбоподателят, е издадена от компетентен орган, като в тази връзка е съобразил правното основание за издаването ѝ, а именно чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР /предвид данни за извършено престъпление по 354А от НК/, както и разпоредбата на чл. 6, ал. 1, т. 2, вр. чл. 57 ЗМВР. Според СРС, формата на административния акт е спазена, тъй

като е издаден в писмена форма, съобразно чл. 59 АПК и съответства на императивните законови изисквания, досежно неговото съдържание. В тази връзка е маркирал, че в заповедта е вписан както конкретен престъпен състав, така и словесното му описание, с което достатъчно конкретно и пълно са изложени обстоятелствата касаеща относително проста по естеството си престъпна дейност, изразяваща се в държане на определен предмет. На следващо място, въз основа на събраните по делото писмени доказателства Съдът е извел, че задържането е осъществено при правилно приложение на материалния закон и при наличие на фактически основания за това. В заключение е изложил мотиви, че наложената спрямо жалбоподателя ПАМ изпълнява целта на закона и така също се явява съразмерна, справедлива и пропорционална административна принудителна мярка и необходима такава спрямо личността на жалбоподателя М., с оглед наличието на данни за извършено престъпление от общ характер по чл. 354а НК.

Първоинстанционното решение е валидно, допустимо и правилно и следва да се остави в сила. Не са налице касационни основания за отмяната му. Доказателствата, на които се основава, установяват по несъмнен начин наличието на фактическите основания, цитирани в самата заповед и подкрепени с останалите писмени доказателства.

Правилни са изводите на съда, че заповедта е издадена от компетентен орган – полицейски орган по чл. 57 ЗМВР, съдържа задължителните реквизити по чл. 74 ЗМВР и че при издаването ѝ не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и материалния закон.

За прилагането на принудителна административна мярка по чл. 72 от ЗМВР, законодателят не е предвидил необходимост да са събрани доказателства, установяващи по категоричен начин вината на лицето, извършило престъпление по смисъла на НК. В тази връзка фактическите основания, мотивиращи една заповед за задържане, следва да свързват задържаното лице с наличието на данни за предполагаемото му участие в престъпление, а не с категоричното му уличаване в извършването на такова. В случая задържането е извършено именно, поради наличието на предположение за извършено от страна на К. М. престъпление, тъй като в хода на проведената на 14.03.2025 г. полицейска проверка същият е признал, че държи наркотично вещество - марихуана. Липсва и спор, че жалбоподателят е предал полиетиленов плик с растителна маса на полицейските служители, за което е съставен протокол за доброволно предаване. По тази причина съдът счита, че с вписването в заповедта, че задържането на касатора – М. е във връзка с чл.354а от НК, поради притежание на наркотични вещества, в [населено място], [улица], срещу [жилищен адрес] същата се явява достатъчно мотивирана в степен да не засегне правото на защита на лицето. Предвид изложеното, за субекта не е неясно по какви причини е задържан и същите касаят визириания текст и норма на престъплението, свързано с държане на наркотични вещества.

Отделно от това следва да се посочи, че липсва и изрично законово изискване в заповедта за задържане да се сочат подробни данни, тъй като подобен реквизит не е изискуем, както неоснователно се поддържа от процесуалния представител на касатора. Със заповедта се цели единствено задържане на лицето обикновено не само за да се предотврати последващото му участие в деянието и да се предприемат съответните процесуални действия, но и събирането на допълнителни доказателства. Няма законова предпоставка за третирането на заповедта за задържане, която е административен акт - като обвинителен акт /за да се посочи къде, кога и какво е извършил/, тъй като целите са различни на двата акта. Отделно от това задържаното лице е запознато с правата си, за което е попълнил декларация.

Действително цитираното от касатора решение от 24 юни 2014 г. на ЕСПЧ по делото П. и П. срещу България задава стандарт, че лицето следва да бъде задържано по „обосновано

подозрение“, че е извършило престъпление и че такова подозрение не може да бъде общо и абстрактно (параграф 46). За процесния случай обаче, не може да бъде прието, че М., който в хода на полицейската проверка е признал, че в себе си има полиетиленов плик, съдържащ марихуана, не е бил наясно с основанията за задържането му, посочено изрично в заповедта – „държане на наркотични вещества“. Присъствието му по време на описаните по – горе, извършени от полицейските органи действия, също е показателно за това, че той е разбрал причината да бъде отведен в полицейското управление и да бъде задържан за срок до 24 часа. Незабавно след задържането му било образувано и цитираното наказателно производство, прекратено впоследствие с прокурорски акт, поради малозначителност на деянието.

Доказателствата по делото в своята съвкупност обосновават извода на въззивният съд за съответствие на заповедта с материалноправните предпоставки за задържане на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Принудителната административна мярка има превантивен и преустановителен ефект, като се прилага независимо от това дали престъплението е установено по несъмнен начин, поради което действията на органите по разследването на извършеното престъпление, както и развитието на наказателното производство, нямат отношение към нейната законосъобразност.

Съгласно разпоредбата на чл. 6, ал. 2 от АПК административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по - голяма степен от най - необходимото за целта, за която актът се издава. В контекста на принципа по чл. 6, ал. 2 от АПК прилагането на ПАМ по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР следва да е оправдано от гледна точка на съразмерността на налаганото ограничение с необходимостта за постигането на законовата цел. Налагането на принудителната административна мярка "задържане за срок от 24 часа" е оправдано, тъй като в случая са налице конкретни данни, че задържането е извършено с оглед на обществен интерес, който интерес, независимо от презумпцията за невиновност, надделява над правилото за зачитане на личната свобода. Както правилно е приел и решаващият състав задържането е продължило около 12 часа – под максимално допустимия срок, поради което и ограничаването на правата не може да се определи като прекомерно.

Предвид горното, настоящият съдебен състав приема, че обжалваното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора в полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 130 лева, определен на основание чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК, Административен съд София-град, II – ри касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2025 от 03.06.2025 г., постановено по НАХД № 5497/2025 г. по описа на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА К. Я. М., ЕГН - [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 130 /сто и тридесет/ лева – разноски по делото.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: